

ANDREU CLARET

LA CASA DE LES TRES XEMENEIES

Columna

ANDREU CLARET

LA CASA DE LES
TRES XEMENEIES

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: FEBRER DEL 2025
© ANDREU CLARET SERRA, 2025
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3303-7
DIPÒSIT LEGAL: B. 495-2025
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.
Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

CAPÍTOL I

A la parada de les tres xemeneies, puja una dona que no he vist mai. Res en ella encaixa amb la resta del passatge i la seva irrupció provoca un terrabastall. El tramviare que li ha cobrat els vint cèntims del bitllet s'ha quedat amb el canvi a la mà, embajanit. Mentre seguim cap a Colom per l'avinguda Marqués del Duero, una bafarada d'aire tebi i humitós escombra el vagó, i un sol implacable i roent comença a polir les llambordes.

Va sola. Una faldilla de tub blanca i tall alt li perfila els malucs, una brusa ocre li marca la pitrera, i calça unes sabates vermelles de taló prominent com les que només es veuen als aparadors més extravagants de Barcelona. Amaga l'esguard darrere unes ulleres de sol rodones i de pasta negra que li tapen mitja cara. Són com les que duia Audrey Hepburn a l'última pel·lícula que vaig veure a París. Aquí, només les llueixen algunes dones dels barris més benestants.

En veure-la, als nois els han embogit les hormones. Amb ulls exorbitants, crivellen la nova passatgera, que ro-

man palplantada, agafada a l'argolla de cuir amb una mà potent. Té les ungles pintades del mateix vermell que les sabates, i es mostra aliena a l'aldarull que provoca. Algunes noies xiuxiuegen maledicències sobre la seva insolència, però ho fan mig d'amagat, com si els fes por. Dues àvies assegudes davant meu critiquen, en veu baixa, que no dugui mitges. Em fa angúnia sentir-les, en un dia que s'anuncia xafogós. La camisa se'm comença a enganxar al cos i els pantalons, tot i ser de camal ample, se m'arapen a les cuixes. El rotogravat del diari que he comprat m'entinta les mans.

Des que he arribat de França, donar tombs amb el 29 ha esdevingut el meu passatemps preferit els caps de setmana. Amb resignació, he renunciat a descobrir la ciutat èpica de la qual m'han parlat els pares, i m'esllangueixo en una Barcelona que trobo fosca i provinciana. La carrossa dels pobres, com li diuen, em permet vorejar barris benestants, figurar-me'n d'altres on s'amunteguen novinguts i intuir indrets gamberros on potser hi ha més vida per a un jove de disset anys com jo. És un ritual de circumvallació que inicio a mig matí, quan el tramvia tragina sorolloses famílies carregades de fills, para-sols i carmanyoles, adolescents primerencs que solen fer xerinnola a la plataforma, i noies rialleres que seuen de dues en dues, o de tres en tres, agafades de la mà. Ells van amb calça curta, la camisa acabada de planxar i la clenxa ben marcada. Elles duen vestits sense mànigues, i calcen sabates xarolades. Es parapeten darrere d'un serrell que els arriba als ulls.

Tothom s'ha quedat mut en veure-la. És com si s'hagués produït un eclipsi i l'únic raig de sol que ens arriba hagués caigut damunt de la seva cabellera pèl-roja; la duu recollida amb una pinça de carei.

Per fer com si no m'afectés la seva presència, desplego el diari. A la portada, un jerarca franquista besa els peus de la Moreneta. Quina vergonya! De fet, només compro *La Vanguardia* per saber què passa al món. L'obro del tot, com si m'amagués darrere d'un llençol. La primera plana de tipografia fa balanç de la guerra d'Algèria. A la majoria dels barcelonins, la notícia no els deu dir res. Per a mi, és mitja vida. Concentrar-me en els records d'infància m'ajuda a aïllar-me del rum-rum que es comença a percebre. Em ve a la memòria la mainadera que em cantava cançons de bressol de Tizi-Ouzou quan vivíem prop de Marsella. La Fàtima, dolça com la mel i forta com les roques del seu Atlas.

El batec de la meua sang contrasta amb el silenci que omple el vagó. Ella segueix dempeus, mostrant una seguretat que encara fa més escandalosa la seva exuberància. M'anava a aixecar per cedir-li el seient, però ho fa l'home que tinc al costat, de tal manera que quedo encaixat entre la finestra i un cos voluptuós que desprèn un perfum de sotabosc amb aromes d'arrels i molsa. En qualsevol altre indret, m'hauria embafat. Aquí, serveix per foragitar les olors de suor i tabac que impregnen les fustes del compartiment. A París també en pujaven, de senyores espatarrants, al metro que m'acostava al *lycée*, però la majoria dels nois teníem una novieta amb qui ens magrejàvem dia sí dia també, i tot quedava en algun comentari barrut. En canvi, a Barcelona, on duc prop d'un mes i encara no he vist una parella petonejant-se, la desimboltura d'aquesta passatgera constitueix un sotrac.

Els homes no la perden de vista. Tenen un do que em resulta sorprenent, com si haguessin après a tocar les dones amb la mirada. Li repassen la pell que queda a la vista i s'endinsen en fondàries i racons que imaginin inexplorats.

rats. Absort per aquest exercici de possessió col·lectiva, la vista se m'ennuola. Tinc la respiració entretallada i el coll engarrotat de tant esforç com faig per no semblar que la guipo de cua d'ull. El diari ha quedat arrugat i tinc les mans empastifades. Mai no m'havia alterat tant la proximitat d'una dona que gairebé em dobla en edat. Sento com respira i temo que el meu alè s'acobli al seu. Em delataria.

Al final de Marqués del Duero, el tramvia fa un gir brusc i ella s'esmuny cap a la finestra. Faig el que puc per deixar-li espai. Per sort, ens aturem a Colom, on baixen molts passatgers. M'ofegava. La majoria corren fins a una golondrina amb la qual fugiran d'aquest port brut i oliós, i podran notar les espurnes de l'aigua salada a la cara. Altres s'endinsen al moll de Bosch y Alsina, per visitar un vaixell de la Sisena Flota nord-americana atracat en senyal de benevolència amb el règim. El diari duu fotografies de mariners joveníssims vestits d'un blanc impollut, i coberts de gorres que em recorden la de Popeye. Van carregats de dòlars que estan disposats a deixar a la Rambla i al Xino. Són més benvinguts que mai perquè la pesseta s'ha tornat a devaluar.

Dues parades més enllà, a la plaça de Palau, fan peu a terra famílies atretes per la flaire de gambes de la Barceloneta. Queden seients buits, però ni ella ni jo ens movem. Baixen homes armats de canyes i poperes que van a provar fortuna al *rompeolas*, i també un grup d'amics sorollosos; els únics que es mostraven desinhibits. Un d'ells s'apropa a la finestra i li llança una floreta. És una paraula que m'ha ensenyat la mestressa de la casa on visc, però no estic segur que escaigui al que diu.

—Ai, preciosa. Com m'agradaria menjar-te, untadeta de maionesa.

Tots esclafeixen un riure histriònic. Alguns posen les mans als vidres, com si volguessin grapejar-la. El més excitat hi estampa els morros. A alguns, els ulls els surten de les òrbites. La miren com si fos una dona de la vida. Ella calla. Jo estic paralitzat.

El tramvia torna a arrencar i el graciós tira cap al mar, a remullar-se l'engonal, enduent-se la colla.

Davant de l'estació de França, pugen passatgers vinguts d'un altre món. Són dones abundants i carregades de farcells amb aparença de camperoles, acompanyades d'homes amb el rostre abrasat. Venen a passar el diumenge a la capital, afeixugats de canalla i plens d'il·lusions, disposats a intuir el món dels més acomodats, encara que només sigui per un dia. De tan feliços que se'ls veu, semblen criatures.

Ella segueix sense mirar-me, però tampoc fa cap gest per evitar que els nostres cossos es freguin cada cop que el comboi pateix una sacsejada. Una gota de suor em regalima per la galta, se m'atura un instant a la comissura dels llavis i en noto la sal; davalla fins al mentó i m'acaba caient damunt les mans. És com si m'haguessin llançat un cubell d'aigua des d'un balcó. Confós i agitat, espero la propera batzegada. M'han advertit que hi ha moltes meques —així les anomenen— que busquen aprofitar-se de joves amb posat de noi de casa bona, però jo no n'he fet cas. No estic disposat a veure una meretriu en tota dona que puja sola al tramvia.

Per primera vegada, Barcelona se m'ha posat sota la pell. És una sensació nova, perquè fins ara m'havia semblat una ciutat somorta.

Giro lentament el cap, intentant que no es noti. Té el cutis lluminós, llis, més untuós que el de les noies de la

meva edat. Em fixo en una vena que li palpita. Se m'as-seca la boca. A França, on tot era possible, la meva relació amb les noies formava part de l'existència enjogassada d'un adolescent. Aquí, on tot està prohibit, haver quedat presoner d'una dona que gairebé em dobla l'edat em des-concerta i m'embriaga. Quan agafem el passeig de Martínez Anido, resseguint el parc de la Ciutadella, ella es gira i em regala un mig somriure; afable, encerclat de llavis carnosos. No m'havia adonat que també els duu pintats d'un roig encès, com el de les sabates. A contrallum, les seves dents blanques, blanquíssimes, contrasten amb uns ulls que semblen negres com l'atzabeja. El sol li abrusa la cabellera.

Baixa a la parada de Princesa, amb el mateix balan-dreig amb què ha pujat. En tornar a arrencar el tramvia, l'entrelluco sota d'uns porxos. Tinc la sensació que em segueix amb la mirada; obre els llavis com si volgués dir-me alguna cosa. M'ho imagino? M'aixeco tot d'una i salto del tramvia en marxa, i em foto una patacada de pronòstic.

Quedo estès a la vorera, amb el diari rebregat a la mà.

—*¿Te has hecho daño?* —em pregunta, acostant-se.

—Crec que m'he torçat el turmell —responc; em palpo el peu que m'ha fallat.

La tinc a un parell de pams, ajupida. Acotant-se, un matoll de cabells enrojolats se li ha escapat de la pinça i li mig tapa l'escot. Torno a sentir aquella fragància herbosa que m'ha fet perdre l'enteniment. Al ridícul de la trompada s'hi afegeix la vergonya que passo per la meva manca de domini del castellà. L'he xampurrejat amb fills d'exiliats i n'he fet algunes classes precipitades, poc abans de marxar cap a Barcelona; encara és pobre, justet.

—Potser hauries d'anar al dispensari —suggereix.

—Com es diu «turmell», en espanyol? —demano, per si he de tractar amb un sanitari.

Es queda bocabadada. Segur que es pregunta qui és aquest noi que sap dir «turmell» en català sense saber com es diu en castellà. Somriu.

—*Tobillo. El tobillo* —explica, agafant-me pel braç.

M'aixeco i provo de posar el peu a terra, lentament, mentre ella em sosté pel colze amb una força que em reconforta. El sol m'encega. Encara em fa mal.

—Gràcies —dic, repetint per a mi: *tobillo, el tobillo*.

—No parles castellà? Però d'on surts, rei? —pregunta.

—De França —responc, fent una passa cap als porxos—, i el castellà encara no el domino.

—Estàs de pas per Barcelona?

—No, visc al Poble-sec.

—Al Poble-sec! Alguna vegada hi anem, al teatre, o a la sala Apolo.

—Doncs jo visc al davant mateix.

Ha dit «Anem». Deu ser que hi va amb amigues. A ballar, a les atraccions, o a menjar un entrepà a la Bodega Apolo. Potser tot alhora, com fa molta gent. He vist dones de la seva edat xisclant mentre s'endinsen en una mena de gruta que deu estar plena d'ensurts. També me la puc imaginar asseguda en una llotja, esperant que algú la tregui a ballar. Tot això ho sé per la Francina, la mestressa de la casa on visc, perquè jo encara no hi he posat els peus, a l'Apolo. També pot ser que hi vagi amb el marit, però no duu anell de casada. A més a més, si no fos soltera no estaríem parlant al mig del carrer, davant de tot-hom; m'ho trec del cap.

El Born és un dels barris que conec millor. Hi he explorat els carrerons i les tavernes on van els treballadors

del mercat a fer el cafè, els bastaixos del port a esmorzar plats de cullera i joves de bona família frisosos d'aventures. També hi he trobat algun turista francès que ha llegit Jean Genet, però que no s'atreveix amb el Xino.

—He baixat per anar a Ca l'Esteve a fer l'aperitiu —li dic. És evident que menteixo, però té la delicadesa de no retreure-m'ho. No he baixat, he saltat, i avui no tenia pensat anar al Born.

—Coneixes Ca l'Esteve?

—Hi vaig sovint perquè l'amo té mitja família a l'exili —explico.

Se m'ha escapat la paraula «exili», que m'han recomanat no utilitzar amb desconeguts; no s'ha immutat: és bon senyal.

—Jo també hi vaig, de tant en tant —deixa anar.

—Si no ha quedat amb ningú, podríem anar-hi a prendre alguna cosa —insinuo, de manera atropellada.

Em sorprèn la meva gosadia. El cor em torna a batre com quan estava encaixonat al tramvia. Em mira, divertida pel meu atreviment. Estic confós, convençut que m'he precipitat. Passa una parella, rient. Baixa un 29 en sentit contrari, cap a la Barceloneta, carregat de diumengers feliços, i uns nanos entren al parc de la Ciutadella fent córrer una pilota. És un dia de sol i festa, però jo podria ser el seu germà petit. Com pot acceptar la invitació?

—A Ca l'Esteve? Doncs, vinga! Aviat serà l'hora del vermut —remarca, mirant al seu voltant—. Amb una condició —afegeix—: que ens tutegem.

—És que als francesos ens costa —reconec, torbat. Li explico que he arribat de París fa poc.

Potser dic massa coses, i no totes li deuen semblar coherents, però no s'immuta. Assenyala un camí que

no és el que jo hauria agafat i enfilem travessies i carretons que no he trepitjat mai, sense tirar pel passeig del Born.

De matinada ho han ruixat tot amb aigua, però encara es nota la fortor del peix, les verdures i la fruita mal-mesa. Em ve a la memòria el mercat de Les Halles, on anem amb els amics de París a guipar prostitutes. No crec que ella ho sigui. No s'assembla gens a les dones de la Rue Saint Denis que ens fan estremir, o riure, segons els dies. Aleshores, com és possible que actui amb tanta autoritat en un país on les dones tenen negada la iniciativa? Em sorprèn que conegui tan bé el Born. No m'atreveixo a mirar-la, però sento el repic dels seus tacons sobre les llambordes. Ho fa amb pas decidit. Potser massa.

Ca l'Esteve està atapeït. Hi ha fins i tot un grupet d'estrangers sorollosos que busquen una Barcelona de postal. En veure'm acompanyat, l'amo ens duu fins a una tauleta del fons que ha quedat lliure.

—Dos xampanyets —ordena ella, anticipant-se.

—Amb unes anxoves —afegeixo, mentre ell em pica l'ullet.

Per primer cop estem cara a cara, i no sé què dir-li, ni què fer amb les mans, ni cap a on mirar. La seva quietud i el seu aplom em torben, i un remolí de sensacions m'agarrota el baix ventre. La suor comença a formar rierols que em baixen per l'esquena. Tinc la sensació que tothom ens observa.

—Com va el *tobillo*? —em pregunta, mentre encén una cigarreta. No em demana si vull fumar.

És observadora. Amb els nervis que estic passant, m'hauria d'haver polit mig paquet. Celebro que fumi

Marlboro i no els Celtas, curts o llargs, que he hagut de suportar fins ara, a la casa on visc.

—Millor, millor. És que a París han tret els tramvies —explico, maldestre, per justificar la trompada.

—Ets fill d'exiliats?

—Sí. Els meus pares van marxar quan Franco va guanyar la guerra.

Tampoc era necessari mencionar Franco. És un altre dels consells que m'han donat els pares. Quan parlis amb gent que no coneixes, no l'anomenis mai, em van dir. Fins avui ho havia mantingut. He progressat en l'art de parlar de tot sense destapar cap carta. Amb ella, perdo el pesquis.

—I com et dius?

—Ramon.

—M'agrada el nom —deixa caure—. Jo soc la Cànvida.

Estenc el braç per damunt la taula per donar-li la mà, i ella em correspon. Se li eixampla el somriure, com si em perdonés alguna cosa que he fet malament.

—Aquí, quan un home i una dona es troben en un bar no solen encaixar —afegeix, de manera afable.

—I què fan?

—Parlen.

Parlar m'encalma, i m'atreveixo a mirar-li els ulls, que té un xic ametllats i no tan foscos com m'havia semblat. Les seves pupil·les s'han apoderat de la llum tènue d'una lampareta que il·lumina el racó on seiem, en una taula pensada per a confidències, i potser alguna conspiració. Té els llavis molsuts i humitosos. Els duu entreoberts, com si no els tanqués mai del tot. Les mànigues de la seva brusa ocre no són ni curtes ni llargues, i l'escot li tiba el penúltim botó. Entrexoquem les copes, que el meu amic ha deixat plenes a vessar.

És la primera vegada que l'observo amb una certa descaradura. A Ca l'Esteve, la seva exuberància no resulta tan cridanera. Diria que fins i tot encaixa amb el local. Al mostrador, llaunes desmesurades mostren tota mena de conserves. Filets de tonyina i bonítol, anxoves i seitons, musclos gegantins, puntes d'espàrrecs que semblen dòlmens, lleixes de pebrot que treuen sang. Tot desprèn una bafarada d'olors olioses i avinagrades que m'emborratxen.

Mentre el Ramon explica atropelladament per què ha vingut a viure a Barcelona, la Càndida l'observa amb condescendència. No el veu del tot com un home, però tampoc com un adolescent. No li pregunta l'edat per no desfer l'encanteri, i li ressegueix la mà mentre ell es passa els dits per un tupè de cabells foscos, tirant el cap enrere i mostrant un coll nervat i poderós. Li sembla un cadell amb un aire feréstec. Amb el cos a mig fer, un tors ample i uns braços que aviat seran musculats. El seu esguard encara té un punt d'innocència, però està segura que es pot tornar assedegat com el d'un amant. Li agraden els seus ulls de color ambre, desvetllats i sagaços, que reflecteixen una vida intensa; potser un xic angoixada, per un home tan jove.

En sentir-lo queixar-se del puritanisme de Barcelona, riu de manera impúdica. Seduïda, no pot deixar d'examinar-lo. El seu cap és un delit. Inaudit en un xicot de la seva edat. Tot d'una, se l'imagina presoner de les seves cames, matusser però delerós, tan inexpert com generós. Pestanyreja i es mulla els llavis amb el xampanyet.

Escoltant-lo, se sorpren d'una maduresa que amenaça d'esdevenir severitat. Segons explica, els seus últims mesos a París han estat difícils. Parla dels seus pares, republi-

cans exiliats. Sobretot de la mare, bibliotecària, entregada als llibres, rendida a la cultura francesa. La descriu amb passió, com una dona lliure de la qual ha après a malfiar-se d'algunes idees, fins i tot les ben intencionades. El pare també és d'esquerres. Comunista, ha dit? Es van conèixer al camp on els havia dut l'exili. La mare, amb una germana i els seus pares. Ell, sol, per culpa de la guerra que havia delmat la seva família i l'havia enfrontat amb un germà franquista. Els primers anys de l'exili, van viure a Fréjus, una petita ciutat de la Costa Brava on el Ramon va néixer.

—Fa tres anys ens vam mudar a París —segueix narrant ell.

Un raig de dolor li travessa la mirada i se li enfosqueix l'esguard. La Cànida no l'interromp. No vol trencar l'embruixament. Ell parla i parla. Potser tem el silenci, pensa ella, hipnotitzada per la passió amb què barreja la història de la família amb la del país que els va acollir.

—Has sentit a parlar de la guerra d'Algèria? —deixa anar el Ramon, sobtadament.

—Els diaris n'anaven plens fins no fa gaire.

Amb un rictus als llavis, ell menciona les manifestacions que van encendre els carrers de París. S'exalta explicant la tràgica mort d'un amic seu, esclafat contra les reixes d'una estació de metro durant una càrrega de la policia. Tanca els punys. En veure'l afectat, ella li agafa les mans.

—Els francesos poden ser molt cabrons —deixa anar ell, al final d'una llarga filípica on s'entremescla la seva condició de fill d'exiliats i el destí dels immigrants algerians—. Els pares també ho van passar malament, al principi, però a ells els tracten com si fossin gossos.

El Ramon es deslliura de les seves mans per expressar millor la rancúnia que sent. Ella replica recordant que les guerres són una mala cosa a tot arreu; li explica que la d'Espanya va ser terrible, i que després, amb Franco, el país ha quedat anorreat. Li parla amb amargor i tendresa. Mentrestant, ha demanat uns talls de formatge i una tapa de musclos enllaunats. Són d'una mida obscena. Ell n'endrapa un, carregat d'espècies aromàtiques. Mentre se li desfà a la boca, tanca els ulls.

—O sigui que has vingut a Catalunya perquè la cosa està malament a França? —inquireix la Càndida, amb un punt d'ironia.

—Entre altres raons —admet ell, abaixant la vista.

—Ja saps que a Barcelona no et podràs manifestar? Ni contra cap guerra, ni contra la pujada del preu del tramvia. Si ho fas, no et fotran escales avall d'un metro, et fotran al *trullo* perquè t'hi podreixis.

No sap què és el *trullo*, però s'ho imagina i riuen. Aca-ben la copa, i l'amo de Ca l'Esteve els la torna a omplir.

De sobte, m'aclapara el silenci. Com quan ella ha aparegut al vagó. Em passa la punta dels dits per la cara, amb una delicadesa que contrasta amb la seva determinació. Noto com m'empresona un peu entre els seus. Estem a tocar perquè la tauleta és com les de París, diminuta. De marbre encerclat d'estany amb una pota central de ferro forjat. Concebuda per al xiuxiueig.

—Anem a la Casita Blanca? —murmura ella, apagant la segona o la tercera cigarreta que ha encès.

Jo no tinc ni idea de què és, ni on és, aquesta Casita Blanca, però el nom resulta prou evocador. Anava a dir alguna cosa, però ella no em deixa. Em clou els llavis amb dos dits. S'aixeca, com si no volgués que una paraula, mal

dita o mal interpretada, espatllés una decisió que ha disfressat de pregunta.

—T'espero dins d'un taxi, davant de Correus. Saps on és?

—Sí. Hi vaig a recollir els paquets que m'envien els pares —contesto. No té cap sentit explicar-ho, però no sé què dir, ni què fer que no sigui obeir-la.

—No triguís —afegeix ella, aixecant-se.

La segueixo amb la vista mentre abandona Ca l'Esteve. Em sento abduït per la seva energia. Té unes cames robustes que s'insinuen pel tall de la faldilla i sembla com si els clients s'apartessin al seu pas. Com si fóssim en aquell carrer de Roma on els homes s'aprimen per deixar passar l'Angie Dickinson amb la seva Vespa.

L'amo de Ca l'Esteve em fa tornar al món dels vius preguntant-me si tot va bé. Li responc que sí, amb un somriure babau; quan demano el compte, em diu que ja està pagat. Ho té tot controlat, i mentre jo m'he obert de bat a bat, d'ella no en sé res. Només com es diu. Si és que es diu Cànida.

Quan el Ramon passa per davant de la portalada de Santa Maria del Mar, plou arròs.

Una parella de nuvis baixa per l'escalinata. Ella va vestida d'un blanc virginal. És menuda, fràgil i de pell pàl·lida, tot i el gruix de coloret que duu a la cara.

En canvi, ell és rabassut, d'aspecte taujà, té els ulls sanguinis i un coll de bou que amenaça de desnudar-li la corbata. Obre la porta d'una limusina. És un Mercedes-Benz negre i llampant com el llom d'un cavall de la Camarga; un cotxàs com els de les pel·lícules nord-americanes. La núvia hi entra, insinuant un gest per saludar les seves amigues. Aquestes la miren amb un somriure me-

lancòlic, com si els la robessin per sempre. Mentre puja a l'automòbil, un estremiment gairebé imperceptible li recorre l'esquena, que duu escotada.

El cotxe arranca, lentament, però de manera inexorable, cap a un destí desconegut.

És això, l'amor, en aquesta Barcelona derrotada? Un dilema entre la il·lusió melangiosa del matrimoni o la sensualitat torbadora d'un indret que li diuen la Casita Blanca?